

<p>Een hoopje klei wordt mens in het muzikale figurentheater van 'B.I.G.', en stopt maar niet met groeien. Thomas Daenens</p>

Een hoopje klei wordt mens in het muzikale figurentheater van 'B.I.G.', en stopt maar niet met groeien. © Thomas Daenens

MA-FESTIVAL INSPIREERT ZICH OP HARARI

Bonte avonden in Brugge

Het Brugse MA-festival opende dit weekend met enkele knallers. Vooral *King Arthur* van Vox Luminis zal nog lang blijven nazinderen. ANNEMARIE PEETERS

Vrijdagavond. De hal van het Concertgebouw Brugge vult zich, het publiek herkennen we van de vele vorige edities. Opgesmeerd, maar ook weer niet te. De sfeer balanceert tussen 'm'as-tu vu' en ongebreidelde liefde voor muziek die oud en minder oud mag zijn, authentiek of juist helemaal niet. Daar maakt dit publiek niet om. In de foyer staat een collectie vreemdsoortige historische tafelpiano's opgesteld. Een boekenkastpiano, een giraffen-vleugel, een kabinetpiano die wel een negentiende-eeuwse jukebox lijkt. Het zijn speelse knipogen naar het festivalthema 'Ex machina. God, mens en machine'.

Het MA-festival heeft een patent op dergelijke doordachte thema's. Dit jaar mocht Yuval Noah Harari en zijn cultboek *Homo Deus* de inspiratie leveren. 'Hoe bouwt technologie ons om tot hedendaagse goden?'

Het is even zoeken naar de link met Purcells *King Arthur* die op de openingsavond wordt geserveerd. Twee mogelijkheden die strijden met een blinde prinses als inzet, spitsvondige tovenaars en meer verliefde herders dan een mens zich in één toneelstuk kan voorstellen: het lijkt allemaal best ver verwijderd van Yuval Noah Harari's duistere toekomstdromen.

Bonte avond

Het MA-festival heeft een patent op doordachte thema's. Dit jaar mocht Yuval Noah Harari en zijn cultboek 'Homo Deus' de inspiratie leveren

Maar klagen hoor je ons niet. Want als de zangers en het orkest van Vox Luminis één ding erg goed kunnen, dan wel toekomstzorgen als pluisjes uit elkaar blazen. *King Arthur* (★★★★★) is nochtans geen eenvoudig stuk om op de planken te brengen. De lange theatertekst van John Dryden werd destijds voornamelijk door acteurs gebracht. De muziek van Henry Purcell fungeerde als een allegorisch commentaar. Breng je enkel de muziek, dan heeft de luisteraar geen flauw idee waarover het gaat. Breng je de tekst erbij, dan krijgt de luisteraar migraine en uitdrogingsverschijnselen. Vox Luminis loste dat probleem doeltreffend op door de lange theatertekst te herschrijven tot een gecondenseerde vertelling. De Britse acteur Simon Robson brengt de tekst live met heerlijke stemverheffingen in sappig Engels tussen de muziekfragmenten door.

Tel daar de muzikale kwaliteit van Vox Luminis bij en je hebt een topavond. Het orkest tovert een haast perfecte ensembleklank tevoorschijn, met spitse boogstreken en melancholische ondertonen, vief reagerend op de strapsen van de zangers. En dat zijn er nogal wat. Vox Luminis koos ervoor om Purcells tafereeltjes uit te beelden op twee podia achter het orkest. Niet dat deze zangers echt kunnen acteren – het heeft eerlijk gezegd veel weg van een bonte avond bij de jeugdbeweging – maar levendig is het wel. Met geïmproviseerde selfies, rijke scheuten bier op de nieuwe podiumvloer van het Concertgebouw en talloze mislukte versierpogingen. Bovendien zingt Vox Luminis, misschien wel net daardoor, voortdurend op het scherp van de snee. Niet alle solo's kunnen ons overtuigen, maar dat is de kleine prijs die je moet betalen voor een koorklank die zonder gelijke is. Wanneer ze die eensgezind de zaal in mikken, dan kruipen er rillingen over je rug. De zangers sjezen door meer dan twee uur muziek en King Arthurs avonturen tekenen zich als vanzelf op het witte blad van de eigen verbeelding. Heel straf.

Duivel

Zaterdagavond brengt ons naar het iets minder tot de verbeelding sprekende cultuurzaaltje van Daverlo. Daar mogen oude-muziekensemble Zefiro Torna en figurentheater Ultima Thule de voorlopige dernière brengen van *B.I.G.* (★★★★★), de opvolger van het alom geprezen *Nerf*. Een fabel over ongebreidelde groei: *B.I.G.* heeft het festivalthema in elk geval met beide handen te pakken.

Een hoopje klei wordt een mens. En nog voor het stevig op zijn benen staat, begint het al: de tegenstrijdige verwachtingen die met groeien gepaard gaan. Het vlees wordt aan zijn lijf geplakt: klein blijven is geen optie. Op de achtergrond gaat luitist Jurgen De Bruyn lekker loos op doorlopende beats en zangeres Lieselot De Wilde zoemt, zingt, gilt het verhaal met aanstekelijke panache tot leven met muziek van Da Gagliano en Lully. Prachtig hoe de alsmaar groeiende pop steeds verder tot leven komt en tegelijk onrust zaait in het hart van de kijker. Wanneer mag hij eindelijk... stoppen, stilstaan, vallen? Gaandeweg vernauwde het verhaal over groei zich echter tot de gevolgen van ongebreidelde carrièredrift. De pop eindigt als een eenzame, dikke patser met een glas te veel. Boem: *eat that*, Harari. Mooi, maar de huiver zijn we onderweg kwijtgespeeld.

Een avondwandeling later staan we opnieuw in Brugge. Voor Jan Michiels in de Sint-Annakerk (★★★★★). Michiels heeft Liszt mee en diens vurige Faust-obsessie. Je ziel aan de duivel verkopen? Je ziet het de beheerste Michiels niet zo snel doen. Maar zo beheerst als zijn mimiek is, zo diep en zo weergaloos ontroerend is zijn spel. Golven vederlichte tederheid wisselen af met venijnige mokerslagen. Tijdens 'Gretchen' uit de *Faust*-symfonie voert hij de luisteraars tot op de schemerige drempel tussen sluimer en slaap. Tijdens de *Mefisto Waltz* mept hij iedereen weer klaarwakker. De duivelse tonen krijgen extra diepte door het monumentale *Laatste oordeel* van Hendrik Herregoudts uit 1685 dat achter Michiels tot het dak van de kerk reikt. Van het onderaardse, alsmaar omhoog. Tot bij het sublieme.

<p>Voor Purcells 'King Arthur' beeldden de zangers tafereeltjes uit op twee podia achter het orkest: geen topacteurs, wel levendig. Mario Leko</p>

Voor Purcells 'King Arthur' beeldden de zangers tafereeltjes uit op twee podia achter het orkest: geen topacteurs, wel levendig. © Mario Leko

daard.be/extra/static/0